

Gabriel Domenech se'ns mostra com una persona a qui agrada enraonar, i amb una parla contundent i entusiasmada ens comenta les característiques de la seva feina i la seva visió d'alguns dels protagonistes del món del dret.

En Gabriel es considera un advocat generalista. És més, des de la seva perspectiva gairebé tots els advocats ho són: **“Les circumstàncies comporten haver de fer front a moltes matèries. L'exclusivitat en la nostra professió es dona molt difícilment, llevat de la docència. Un pot ser criminalista o mercantil però si un dia et ve un parent o un amic amb un problema d'arrendaments, l'atens. A Barcelona en concret potser hi ha menys generalitat però no hi ha exclusivitat.”**

Per tant, el nostre protagonista treballa a diari moltes branques del dret. Una que li resulta una mica especial és la penal: **“En aquest camp sóc molt selectiu i porto el tema en col·laboració. És a dir, l'agafo si ve donat per una incidència d'un tema civil o mercantil, per exemple un cas de fallida que ha comportat un aixecament de béns o estafes, i això porta a l'afer penal. En aquest cas el tema penal és accidental i aquest tipus de matèries sí que les porto.”** I recorda el nom de l'amic i company penalista Jordi Alís Vila.

¿Advocat i ciutadà veuen el possible delictes de manera diferent? **“Un lletrat no ha de tenir una consciència diferent a la de la persona del carrer. Els advocats vivim en família, ens relacionem, escoltem, llegim premsa i ens fem tant ressò de la realitat com se'n pugui fer el ciutadà. Allò que mereix la qualificació de delictes al ciutadà en general no té per què merèixer un altre nom al lletrat.”**

L'habitant de la Ciutat Comtal presenta un tret que no es troba en altres localitats catalanes: **“Hi ha una manca de comunicació extrema i això es nota molt en les reunions de veïns. Jo toco molt temes d'arrendaments i de propietats horitzontals i he tingut tractes amb administradors i presidents de comunitats i em quedo sorprès de la manca de comunicació entre la gent més pròxima. Puc dir que parlo amb propietat perquè he presidit més d'una reunió de veïns.”** I aprofita per rompre una llança a favor de l'administrador de finques: **“És el gestor d'un patrimoni, sigui propietat horitzontal o vertical. Ha de buscar solucions dins un camp que ell coneix perfectament i quan se li presenta un dubte demana ajut a l'advocat. El problema és que a vegades li arriben temes que són més propis d'un safareig i la seva figura es desborda perquè se'l pren pel policia municipal que ha de resoldre conflictes entre veïns. Això desborda, cansa i esgota. En molts casos no se li donen les responsabilitats que ha d'assumir i se li demanen més obligacions que les que ha de suportar.”** Més d'un cop ell ha acompanyat algun company administrador a una d'aquestes reunions: **“La funció de l'advocat és donar suport a l'administrador. Fas molt de respecte i quan hi ets no surten els temes problemàtics que hauries de resoldre; es fa un silenci general.”**

El nostre convidat també té empreses com a clients: **“Faig assessorament d'empreses, molts arrendaments i temes de tota mena.”** Igualment tenen un pes important les separacions matrimonials tot i que **“ara els casos de divorci han baixat. La llei del divorci era tan necessària**

per situacions de fractura matrimonial que duraven des de feia 30 o 40 anys que els afectats els van voler resoldre de seguida. En l'actualitat les crisis matrimonials són més civilitzades, menys punyents i més negociables. Per exemple, hi ha molt d'interès a negociar especialment si hi ha canalla entremig. D'altra banda l'accés de la dona al món del treball ha fet desaparèixer aquella dependència que feia aguantar la relació.”

En Gabriel Domenech se sent satisfet d'haver triat la professió d'advocat, un món al qual va entrar quan ja havia assolit la trentena: **“Vinc d'una família que per tradició som comerciants. No hi ha hagut mai ningú lligat al món del dret però a mi de ben petit m'agradava molt escriure, vaig fer comerç i vaig estar a punt d'estudiar periodisme. Vaig arribar a publicar articles a diferents diaris com *El Correo Catalán* i el *Diario de Barcelona*, però jo volia anar per lliure i marcar-me les meves pròpies pautes, cosa que no era possible. Així que vaig seguir amb la feina comercial dels de casa fins que el 1971 la universitat va oferir l'opció d'estudiar en horari nocturn. D'aquesta manera vaig entrar a dret quan ja no era un noi jove, tot i que jo era dels de menys edat. El 1976 vaig acabar els estudis i abans ja havia trobat una persona que em va proposar de treballar amb ell, l'Enric Testor Ibars. El 1983 va entrar al despatx a fer pràctiques en Jordi Alís que actualment és el meu soci tant al despatx de Barcelona com al de la Seu d'Urgell.”**

Amb 23 anys de pràctica del dret afirma estar **“convençut que s'ha de tenir vocació per fer d'advocat. S'ha de ser un entusiasta del camp de les lletres i de les relacions humanes. Etimològicament *dret* és caminar d'una manera adequada i aquesta idea s'ha traspasat al món professional. Un advocat resol problemes dels ciutadans i denuncia el mal comportament de les institucions o l'anacronisme de les lleis. Per tant aquesta professió és un repte, una lluita i un intent de millorar. El nostre problema és que el dret regula situacions que ja s'han donat.”** Per la seva banda, la magistratura **“és la manera d'aplicar la llei. És una institució que regula la relació humana aplicant amb equitat el que consideri oportú per resoldre conflictes.”**

Les qualitats que demana en Gabriel a un advocat són **“primerament que tingui vocació; en segon lloc, que sigui conseqüent, i en tercer que sigui humà.”** I a un magistrat, **“que no visqui tancat en un despatx analitzant només el que té a sobre de la taula. Hauria de conèixer molt la relació humana, el lloc on imparteix justícia i s'hauria de fer ressò de les coses que, per poc importants que li semblin, estiguin en boca de tothom. Ha de tenir, doncs, molt coneixement de la vida i de la realitat social. A partir d'aquí, el dret li vindrà donat.”** Per aquest motiu, si pogués escollir, **“triaria un jutge amb una certa edat perquè tindrà moltes experiències acumulades. De totes maneres, hi ha jutges joves molt ben preparats.”**

Amb el mateix entusiasme que li hem notat al llarg de tota l'entrevista, en Gabriel Domenech Miserachs evoca tres catedràtics que es va trobar a la facultat: **“Josep M. Font Rius, d'història del dret espanyol, tenia una gran vocació didàctica; Jorge Carreras i Llansana, de dret processal, i Encarna Roca Trias, de dret civil català.”**

“Un lletrat no ha de tenir una consciència diferent a la de la persona del carrer. Els advocats vivim en família, ens relacionem, escoltem, llegim premsa i ens fem tant ressò de la realitat com se’n pugui fer el ciutadà”

Gabriel Domenech - Barcelona (Barcelonès)